

РЕШЕНИЕ

№ 7320

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10535** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Т., гражданин на И., чрез адв. Т. И. срещу Заповед № 5364з-2782/31.10.2022 година на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с която е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/.

В жалбата са изложени доводи, че така оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ и в нарушение на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят твърди, че не е търсено съдействие от него по изпълнението на ПАМ „Връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Счита, че не съществува разумна възможност за извеждането му от страната и следва да бъде освободен незабавно от СДВНЧ.

Ответникът – Директор на Дирекция "Миграция", МВР, чрез юрисконсулт В. Ч., в писмени бележки прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Производството за международна закрила на Д. Т., гражданин на И., е приключило с влязло в сила решение. Лицето подало молба за международна закрила на 21.1.2019 г. и било регистрирано в ДАБ като Д. Т., роден на 7.1.1993 г. в И.. Предвид изложеното с Решение № УПХ41/1.2.2019 г. на интервюиращ орган от РПЦ – Х. към ДАБ молбата му е отхвърлена като неоснователна.

В тази връзка и на основание чл. 6б ал.1 ЗЧРБ спрямо него следва да се прилагат разпоредбите на ЗЧРБ.

Приемо-предавателен протокол от 31.10.2022 г. удостоверява предаването на чужденеца за принудително настаняване в СДВНЧ на същата дата.

Установява се от Предложение рег. № 5364р-23917 от 31.10.2022 г. на началник отдел "П." към дирекция "Миграция" – МВР, че при извършени справки в информационните масиви относно Д. Т. не са установени данни за преминаване през ГКПП, няма адресна регистрация и разрешен срок за пребиваване в страната. Предполага се, че целта на пребиваването е да използва страната като транзитен пункт. Няма данни да разполага със средства за издръжка и задължителни медицински застраховки. Тъй като чужденецът е пресякъл незаконно границите на страната, без семейство е, което повишава мобилността му в страната, няма данни да притежава средства за издръжка и не е декларирал адрес, на който желае да пребивава, е направено предложение за налагане на ПАМ „Връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на основание чл. 41, т. 1 ЗЧРБ.

Издадена е Заповед рег. № 4417ПАМ-124 от 25.12.2018 г. на директора на началника на ГПУ – Генерал Т., с която на жалбоподателя на основание чл. 41, т. 1 ЗЧРБ е наложена ПАМ „Връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

С Предложение рег. № 5364р-23917 от 31.10.2022 г. на началник отдел "П." към дирекция "Миграция" – МВР е предложено чужденецът да бъде принудително настанен в СДВНЧ на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ. Посочено е, че спрямо лицето не могат да бъдат наложени предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1-3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като в Дирекция "Миграция" – МВР не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чужденеца. Същият не разполага с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция, нито може да предаде във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина.

Посочено е още в документа, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“ като са съобразени легалните определения по чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО и пар. 4в от ДР на ЗЧРБ. Поведението на чужденеца показвало, че няма да се съобрази с наложената му ПАМ, тъй като след приключването на производството му пред ДАБ повторно е преминал държавния граница не през определените за това места в посока З. Европа. Това давало основание да се предположи, че чужденецът използва страната за транзитен пункт като целта му очевидно е Западна Европа. Паралелно с това не притежава средства за издръжка, не е посочил адрес, на който пребивава, поради което можело да се предположи, че ще се опита да се отклони от изпълнение на ПАМ. Издадена е оспорената Заповед, рег. № 5364з-2782/31.10.2022 г. на директора на Дирекция "Миграция" – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ жалбоподателят е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция "Миграция".

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Заповедта е връчена на 31.10.2022 г. и оспорена с жалба вх. № 41019 от 14.11.2022 г. по описа на АССГ – подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 и ал. 10 ЗЧРБ – директор на Дирекция "Миграция" – МВР.

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Като фактическо основание за налагане на мярката е посочено съществуването на пречки за изпълнение на наложена ПАМ „Връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ предвид наличието на опасност същият да се укрие, за срок до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ и за организиране извеждането на чужденеца от Република България, но за не повече от 6 месеца съобразно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, който срок тече от момента на настаняване в СДВНЧ. Всяко принудително настаняване на чужденеца в този център на дирекция "Миграция" – МВР се съобразява в общия срок от 18 месеца, посочен в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ – първоначални 6 месеца и допълнителни 12 месеца. Предвид изричната разпоредба на чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО, според който държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок 6-месечен освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца, следва извод, че в общия 18-месечен срок се включва и краткосрочното настаняване по чл. 44, ал. 13 ЗЧРБ.

Предвид статута на чужденеца в незаконен престой на територията на страната, след влизане в сила на решението на ДАБ, същият обективно следва да бъде предаден от органите на едната администрация (ДАБ) на органите на другата администрация (МВР), което в случая е осъществено на 31.10.2022 г. с оглед настаняването му. Очевидно е, че чужденецът е бил наясно с характера и продължителността на обезпечителната мярка, поради което не е накърнено правото му на защита. Същото е надлежно обезпечено чрез възможността за съдебно оспорване на мярката, при която, въпреки дадените с определението за насрочване от 23.11.2022 г. указания от съда за възможност да представи относими доказателства по чл. 44, ал. 5, т. 1-3 ЗЧРБ, вр. чл. 72, ал. 5 ППЗЧРБ, чужденецът не ангажира такива. Жалбоподателят не представя в съдебното производство доказателства, относими към основанията по чл. 44, ал. 5, т. 1-3 ЗЧРБ, вр. чл. 72, ал. 5 ППЗЧРБ, поради което съдът приема, че в хода на административното производство не е накърнено съществено правото му на защита. Казано с други думи, непредставянето и в хода на съдебното производство на доказателства, релевантни към основанията по чл. 44, ал. 6, вр. ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ, е указание, че чужденецът не е разполагал с такива и към 31.10.2022 г., поради което евентуално непредоставяне на възможност по чл. 34, ал. 1-3 АПК за възражения и ангажиране на доказателства не е накърнило правото му на защита. Изложеното е основание за съда да приеме, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения като самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорената заповед – т. е. такива, които биха мотивирали административният орган да постанови акт в противен смисъл. Жалбоподателят

своевременно е упражнил правото си на защита срещу заповедта и в настоящето съдебно производство са му предоставени достатъчно гаранции за защита на твърденията му, във връзка със съдебния контрол на законосъобразност на утежняващия го акт. Изложеното определя спорът като материалноправен.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз "или" хипотезата "опасност от укриване" е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ от 6 месеца.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ и чужденецът не твърди, нито представя доказателства, че отговаря на изискванията на чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, въпреки дадените му указания с определение от 23.11.2022 г.

Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за

влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на Д. Т. са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същият веднъж е преминал границата нелегално, няма близки на близки в страната и не притежава средства да я напусне. С това са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, и е извършило правонарушение чрез преминаване на държавната граница не по установения ред.

Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната и че няма познати в града, съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо него да се приложат други, по-леки мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато твърдяното нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципа на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 4110 от 29.04.2022 г. по адм. дело № 3121/2022 г., IV отделение на ВАС и Решение № 6370 от 28.06.2022 г. по адм. дело № 4071/2022 г., IV отделение на ВАС, постановени по отношение на афганистански граждани.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че заповедта не обслужва законовата цел. Напротив, целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на Предложение рег. № 5364р-23917 от 31.10.2022 г. на началник отдел "П." към дирекция "Миграция" – МВР. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 3/2009 г. на Върховния административен съд съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати на ответника направените по делото разноски. Същите, видно от доказателствата по делото са за юрисконсултско възнаграждение, размерът, на което съдът определя на 100,00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Т., гражданин на И., чрез адв. Т. И. срещу Заповед № 5364з-2782/31.10.2022 година на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/.

ОСЪЖДА Д. Т., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ на Дирекция "Миграция" – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: